

Frankrig opgjort til 470 Kr. pr. Individ, og at den altsaa i de mellemliggende 18 Aar skulde være gaaet ned med 24 Kr. pr. Individ, er ganske urimeligt. Ligeledes gøre Tallene for Englands Vedkommende Indtryk af at være i Strid med de hidtil foreliggende Oplysninger, og selv for Danmarks Vedkommende synes de at være i ikke helt god Overensstemmelse med de Tal, som den højtærede Finansminister selv fremførte sidste Aar. Hele denne Bevisførelse er efter min Opfattelse ganske intetsigende. Den beviser intet andet end, at vi nu staa meget højt oppe blandt de europæiske Stater med Hensyn til Skattebyrdens Tryk.

Saa anstillede den højtærede Finansminister en Række Sammenligninger mellem den tyske og engelske Finansreform og søgte at vise, at den tyske Skattepolitik ikke er saa slem endda, og at den endda meget godt kan taale at sammenlignes med den engelske, og da den højtærede Finansministers egen Finansreform er bygget efter tysk Mønster, skulde det jo tjene til at stille hans eget Værk, hans eget Smertensbarn, tør jeg vel sige, i et lidt gunstigere Lys. Jeg skal ikke fordybe mig i en Drøftelse af den tyske Finansreform i Sammenligning med den engelske — en saadan Drøftelse hører jo nærmere hjemme i nationaløkonomisk Forening end her i Salen —, men blot henlede Opmærksomheden paa den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister anbringer Arveafgiften, som i visse Sammenligninger er med i Beregningen, i andre ikke. Det er et Boldspil, der drives med denne Arveafgift, og da Forhøjelsen af den engelske Arveafgift, om jeg ikke tager meget fejl, er beregnet til 2,850,000 £, altsaa godt og vel 51 Mill. Kr., ville De let forstaa, hvordan hele Billedet bliver forrykket, naar dette Beløb ikke indføres paa det Sted, hvor det dog naturligt hører hjemme, sammen med de direkte Skatter paa Indkomst og Formue. Ja, den højtærede Finansminister henviser ganske vist til Finanslovkommissionens Indstilling, hvor, ligesom ogsaa i det foreliggende Finanslovsforslag, Arveafgiften er udsondret saavel fra de egentlige direkte som fra de egentlige indirekte Skatter og danne en Gruppe for sig selv; men her er det jo kun Hensynet til det i bogholderimæssig Henseende praktiske, der har gjort sig gældende. Noget ganske andet er den Opførelsesmaade, som bliver den eneste naturlige, hvis vi skulle bedømme Skattens sociale Karakter, vise, hvem den rammer,

hvordan den virker. Er det dette Spørgsmaal, der rejses, saa hører dog Arveafgiften naturligt hjemme Side om Side med Skatterne paa Indkomst og Formue, og hvis den højtærede Finansminister havde fulgt f. Eks. den Inddeling, vi hidtil have anvendt paa Finansloven, vilde han have set det Særsyn, at han maatte opføre Arveafgiften sammen med de indirekte Skatter, Toldafgifterne og Produktionsafgifterne. Man vil se, hvor rent formalistisk denne Gruppering er, hvor lidt den tjener til Belysning af det Forhold, der skulde belyses. — Jeg skal tillige henlede Opmærksomheden paa, at for kun et Aars Tid siden havde den højtærede Finansminister en ganske anden Opfattelse af den tyske Finansreforms Væsen, en ganske anderledes klar og rigtig Forstaaelse af de Virkninger, en saadan Skattepolitik vilde drage efter sig, og af de Stemninger, den vilde fremkalde i Befolkningen. Jeg maa med den højtærede Formands Tilladelse læse et Par Linier højt af det delvis fortræffelige Foredrag, den højtærede Finansminister holdt om den tyske Finansreform den 21. Oktober 1910. Han udtalte da: „Hvilken Virkning fremkaldte nu dernede den stærke og ensidige Forøgelse af den indirekte Beskatning paa de almindelige Livsfornødenheder? Den fremkaldte, og det vil jeg bede de Herrer betænke helst mere end een Gang, et mægtigt politisk Omslag, en mægtig og ikke uforstaaelig Forbitrelse mod dem, der, delvis endog imod den daværende Regerings Ønske, havde gennemført dette uden samtidig i tilsvarende Grad at forøge Skatterne for de mere velstillede, for dem, der havde bedre Evne til at bære dem. Virkningen af denne Skattepolitik se vi, hver Gang der kommer et Telegram til os om et Suppleringsvalg i Tyskland. Vi se da, hvilken Forbitrelse den har vakt hos dem, der lide under denne Politik.“ Ja det var fortræffeligt set og fortræffeligt sagt, og uagtet den højtærede Finansminister selv, og med Rette, har sammenlignet sig med Urias, kunde man maaske i dette Tilfælde anføre disse hans egne Ord overfor ham selv, med den Tilføjelse, som vist blev given til David, jeg tror netop i den samme Uriasaffære: De te fabula narratur. Det er Finansministeren og hans eget Parti, som disse Ord gælde. De Følger, som den højtærede Finansminister saa rigtigt har set af de tyske Udbytningsskatter, de samme Følger ville sikkert han selv og hans Parti komme til at opleve herhjemme.

Den højtærede Finansminister berørte